

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἷς τακτικὸς πελάτης καφενεῖου πρὸ τὸν διευθυντὴν αὐτοῦ:

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, κύριέ μου· ὁ καφές σας εἶνε καὶ καλὸς καὶ κακός. . . Ἐἶνε καλός, διότι δὲν ἔχει καθόλου κριθάρι· ἀλλ' εἶνε καὶ κακός, διότι. . . δὲν ἔχει καθόλου καφέ!

— Ἐκαμα τὴν διαθήκην μου, ἔλεγε σύζυγός τις, καὶ ἀφίνω ὅλην μου τὴν περιουσίαν εἰς τὴν σύζυγόν μου, μὲ μόνον τὸν ὄρον, νὰ ἔλθῃ εὐθύς μετὰ τὸν θάνατόν μου εἰς δεύτερον γάμον.

— Καὶ διατί;

— Εἶμαι βέβαιος τοιουτοτρόπως, ὅτι θὰ εὐρεθῇ τοῦλάχιστον εἰς ἀνθρώπος, ὅστις θὰ κλαύσῃ τὸν θάνατόν μου.

Γνωμαὶ καὶ ἀκρίβεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιού.]

92.

Ὁ διανοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς τετυφωμένου λυπηρὰν προσφέρει αὐτῷ ὑπηρεσίαν, καθὼς μετὰ λύπης ἐδέχθη τὴν ἀπὸ τῆς μανίας αὐτοῦ θεραπείαν ὁ παράφρων ἐκεῖνος Ἀθηναῖος, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ὅλα τὰ εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς καταπλέοντα σκάφη πλοῖα ἦσαν αὐτοῦ ἴδια.

93.

Οἱ γέροντες προθύμως δίδουσι καλὰ παραγγέλματα, δι' αὐτοῦ δὲ τοῦ τρόπου παρηγοροῦσι τὴν λύπην, ἣν αἰσθάνονται, μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ δώσωσι κακὰ παραδείγματα.

94.

Τὰ μεγάλα ὀνόματα δὲν ἐπαίρουσιν, ἀλλὰ καθαιροῦσι τοὺς μὴ γινώσκοντας τὸ πῶς τοιοῦτοι ὄγκοι βασιάζονται.

95.

Σημεῖον προτερήματος ἐξόχου εἶναι ὁ ἐκ στόματος ἄκρω φθονοῦντος ἀνθρώπου ἔπαινος αὐτοῦ.

96.

Ἐνίοτε ἡ ἀγνωμοσύνη τοῦ ἀχαρίστου εἶναι ἤττον ἀξιοκατάκριτος τῶν τρόπων τοῦ εὐεργετήσαντος αὐτόν.

97.

Ἀπατῶνται οἱ νομιζόντες ὅτι ὁ νοῦς διαφέρει τῆς κρίσεως, διότι οὐδὲν ἄλλο ἢ κρίσις εἶναι, εἰμὴ τὸ ἐξαισιον φῶς τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς· εἰσδύει δὲ τὸ φῶς αὐτὸ εἰς τῶν πραγμάτων τὰ βάθη, καὶ φωτίζει τὰ σημειώσεως ἀξία, καὶ καθιστᾷ ὁρατὰ τὰ ἀδιόρατα. Ἀναμφισβητήτως δὲ τὰ εἰς τὴν κρίσιν ἀποδιδόμενα ἀποτελέσματα ἀποκαλύπτει εἶναι τοῦ ἀφθόνου φωτὸς τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

98.

Ἄπαντες ἐπαινοῦσι τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας αὐτῶν, τὴν τελειότητα ὅμως τοῦ νοῦς αὐτοῦ οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἐπαινέσῃ.

99.

Λεῖον λέγεται τὸ ἦθος τοῦ μὴ συλλαμβάνοντος κατὰ νοῦν πονηρόν τι ἢ ἀγροῖκον.

100.

Κόλαξ εἶναι καὶ ὁ αἰμύλος, ἀλλὰ θωπεύει κατὰ τρόπον ἀρεστόν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἡ τιμὴ, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, εἶνε ἀνωτέρα πάντων τῶν ἄλλων καθηκόντων· ἀναπληροῖ πολλὰς ἄλλας ἀρετὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον παραβλεπομένης ἀπὸ τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ πολλὰς μαρνανθείσας πεποιθήσεις, καὶ περιστάνεται ὡς κυβερνήτης τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν. Ἡ τιμὴ, χαρακτηρὰ ἔχουσα ἀόριστον, εἶνε ἀνωτέρα καὶ τοῦ νόμου καὶ τῆς ἠθικῆς· καὶ δὲν ὑποπίπτει μὲν εἰς τὴν διὰ τοῦ λόγου ἔρευναν, ἀλλὰ τὴν αἰσθανόμεθα, εἶνε θρησκεία. Ἐὰν ἐξησθῆνεν εἰς τὴν καρδίαν μας τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ἃς τηρήσωμεν ἀκέραιον τὸ τῆς τιμῆς. (Octave Feuillet.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μετὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον πολλὰ ἔργα ζώντων καλλιτεχνῶν ἐπωλήθησαν εἰς τιμὰς ὑπερόγκους. Ἐσχάτως ἠγόρασέ τις τὴν *Kalύβην* τοῦ ἀνθρακίως τοῦ γάλλου ζωγράφου Θεοδώρου Ρουσσῶ ἀντὶ ἑκατοντακισχιλίων φράγκων, καὶ ἕτερος μικρόν τινα πίνακα τοῦ Meissonier, ἀπεικονίζοντα *Καταυλισμὸν θαυρακοφόρων*, ἀντὶ ἑβδομήκοντα πέντε χιλιάδων.

Πρὸς φωτισμὸν τοῦ Καπιτωλίου τῆς Οὐασιγκτωνίας γενήσεται προσεχῶς χρῆσις ἠλεκτρικοῦ φωτός. Κατὰ τὸ σύστημα, ὅπερ ἐνεκρίθη, τέσσαρες μηχαναὶ θὰ ὦσιν ἐπαρκεῖς πρὸς φωτισμὸν τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, ἐν ᾗ μέχρι τοῦδε ἀπητοῦντο χίλιοι πεντακόσιοι καὶ πλέον λαμπτήρες φωταερίου. Τὴν λάμψιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, ὅπως μὴ βλάβῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, θὰ μετριάξωσι σφαιραὶ ὑέλινοι κίτρινον ἔχουσαι χρωματισμὸν.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας καταγίνεται φιλοπόνως εἰς τὰ γράμματα. Πέρυσιν ἐδημοσίευσεν μετὰφρασιν εἰς τὸ πορτογαλικὸν τοῦ Ἀμλέτου τοῦ Σαίξπηρ. Νῦν δὲ, ὡς γράφουσι πολλοὶ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες, ἐτοιμάζει μετὰφρασιν ἑτέρων δύο δραμάτων τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τοῦ Ἐμπόρου τῆς Βερετίας καὶ τοῦ Ὀδέλου.

Ἐν Λονδίῳ σκέπτονται νὰ ἐπιστεγάσωσι διὰ κρυσταλίνου θόλου μίαν τῶν μεγάλων ὁδῶν τῆς πόλεως ἐκείνης, τὴν Ὀδὸν ἀντιβασιλέως. Τοιουτοτρόπως δὲ ἡ ὁδὸς αὕτη θὰ προφυλάσσεται ἀπὸ τῶν ἀνέμων, τῆς βροχῆς καὶ τῆς χιόνος. Τὴν νύκτα θὰ φωτίζηται δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός.

Ἦτο Φρειδερίκος Σουλιέ ἦτο ἄσχημος καὶ πτωχὸς πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν *Διαβόλου Ἀπομνημονεμάτων*, μυθιστορηματος βαθεῖαν ἐμπούησαντος αἰσθησι εἰς τὸ παρισινὸν κοινόν. Ἐν τῇ μυθιστορηματι ἐκείνῃ ἀπεικονίζοντο ἀποτρόπαιοι καὶ βδελυρόπαται σκηναὶ τοῦ παρισινοῦ βίου. Ἴνα δέ τις ἐννοήσῃ πῶς συγγραφεὺς ἠθικώτατος, ὡς ὁ Σουλιέ, ἠδυνήθη νὰ περιγράψῃ τοιαῦτα αἴσχη, δέον νὰ ἀναγνώσῃ ὅσα οὗτος ἔγραψεν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ βιβλίου του· «Οἱ Παρίσιοι ὁμοιάζουσι τῷ πύθῳ τῶν Δαναίδων· ῥιπτόμενα ἐν αὐτῷ, τὰ δνειροπολήματα τῆς νεότητος, τὰ σχέδια τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, καταπίνει ἀνεπιστρέπτει! Ὡ νεανίαί, οὐς ἀγαθὴ Μοῖρα κρατεῖ μακρὰν τῆς καταράτου πόλεως, ἀν εὐγενῆς φιλοδοξία φλέγῃ τὰ ὑμέτερα στήθη, μὴ ἔλθητε εἰς Παρισίους. Ἐκεῖ τὸ δημόσιον, ἀντὶ νὰ τείνῃ προσεκτικὸν τὸ οὖς, ἵνα ἀκούσῃ τοὺς λέγοντας τὰ καλὰ καὶ τῖμα, ἀκροᾶται τούναντιον προθύμως βάνασα διηγήματα ἀγοραίου τινὸς συγγραφέως ἢ γυδαίας μυθοπλαστίας ἐφημερίδων ποινικῶν δικαστηρίων. Καὶ θὰ ἐπιβάλλῃ τὸ δημόσιον σιωπὴν εἰς τὴν μούσαν ὑμῶν, ἀν δὲν προτίθηται νὰ τέρψῃ αὐτὸ· ἔχει ἀνάγκην ἐρεθιστικῶν διὰ νὰ ἐξεγείρωσι τὰς ἀπνεναρκωμένας αἰσθήσεις του. Ἐχει, θάκούσῃτε αὐτὸ κρυυάξον, ἔχεις ἔρωτας ἀθεμίτους, ἢ ὄργια φοικώδη νὰ μοι διηγηθῆς; Ὁμίλει τότε, θὰ σ' ἀκούσω ἐπὶ μίαν ὥραν, καθ' ἣν θὰ αἰσθανθῶ τὸν τραγὺν σου κάλαμον κεντῶντα τὴν τυλῶδη καὶ γαγγραινωθεῖσαν εὐαίσθησιάν μου· ἄλλως, σίγα, ἀπόθανε ἐν ἀθλιότητι καὶ ἐν ἀφανείᾳ! ἐν ἀθλιότητι, ἦτοι ἐν καταφρονήσει· ἐν ἀφανείᾳ, ἦτοι ἐν βασάνῳ, ἣν ἀριστα ἐκφράζει ἡ λέξις αὕτη καὶ μόνη. Ἄλλ' ἀποτροπιάζεσθε τοιαύτην τύχην, ὦ νεανίαί, καὶ τότε τί θὰ ποιήσητε; Ἐὰ λάθητε ἀνὰ χεῖρας τὸν κάλαμον καὶ φύλλον χάρτου καὶ θὰ ἐπιγράψῃτε, *Διαβόλου ἀπομνημονεύματα*. Ἐὰ εἶπατε δὲ τοῖς ἀναγνώσταις ὑμῶν· «Θέλετε λοιπὸν πράγματα θεοστυγῆ, ἵνα εὐφρανθῆτε; γεννηθῆτω τὸ θέλημα ὑμῶν, αὐθένται· ἰδοὺ, σὰς παρουσιάξω ἐλάχιστον μέρος τῆς ὑμετέρας ἱστορίας.» Ὑπὸ τοιούτων ἰδεῶν ἐμφοροῦμενος, ἔγραψεν ὁ Φρειδερίκος Σουλιέ τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο βιβλίον.

Ἦτο περὶ τῆς εὐφραδείας τοῦ κ. Λάσκερ κατεχωρίσθησαν ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν γερμανῶν σημειογράφων οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοί, λησθέντες ἐκ τοῦ σημειογραφικοῦ γραφείου τοῦ γερμανικοῦ Κοινοβουλίου. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1865, ἀφ' οὗτου ὁ κ. Λάσκερ ἐγένετο βουλευτὴς, ἀπήγγειλεν ἐν ταῖς Βουλαῖς τῆς Πρωσσίας καὶ ἐν τῷ γερμανικῷ Κοινοβουλίῳ 927, 745, 328 λέξεις, τουτέστι 1540^α τόσας, ὅσας περιέχει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη (τὸ πρωτότυπον ἀρὰ γε, ἢ ἡ ἑλληνικὴ μετάφρασις, ἢ ἡ γερμανικὴ, ἢ ἄλλα τις), 522^α τόσας,

ὅσας ἔγραψεν ὁ Γκαίτε καὶ 3912^α τόσας, ὅσας ἀπήγγειλεν ὁ Κικέρων ἐν τοῖς σωζομένοις τῶν λόγων του. Ἐὰν αἱ λέξεις πᾶσαι τοῦ Λάσκερ ἐγράφοντο ἐπὶ ταινίας χάρτου, ἢ ταινία αὕτη θὰ περιέβαλλε τὴν γῆν ὅλην ἐννεακίς, δῆλα δὴ θὰ διήρχετο ἐννεακίς ἀπὸ Βερολίνου, διὰ τοῦ ἀτλαντικοῦ Ὀκεανοῦ, τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἰερουσαλήμ, ἐκεῖθεν δὲ πάλιν εἰς Βερολίνον. Ἐὰν δὲ ὁ κ. Λάσκερ ἐξακολουθῇ ἀγορεύων οὕτω πως κατὰ τὰ δύο τρίτα βουλευτικῆς τινὸς περιόδου, ἢ ταινία, ἐὰν γραφῶσιν ἐπὶ ταινίας οἱ λόγοι του, θὰ δύναται νὰ φθάσῃ ἀπὸ τοῦ Βερολίνου μέχρι τῆς σελήνης.

Ἦτο Μεγαλοπρεπῆς ἔκθεσις γάτων, γάρφουσι αἱ Νεαὶ Ἰδέαι, περιλαμβάνουσα 223 τοιούτους ἠνοιγθῆ τελευταῖον ἐν Λονδίῳ ἐν τῷ κρυσταλλίνῳ παλατίῳ. Ὁ ὠραιότερος πάντων ἀνήκει εἰς τὴν Μις Οὐάιχτμανν ἥτις πολλὰς κατέβαλε θυσίας διὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ διατήρησιν τῶν ὠραιότερων εἰδῶν· ἡ Μις Οὐάιχτμανν ἔλαβεν ἤδη διὰ τὸν ἐπιτεθειμένον γάτον αὐτῆς 28 βραβεῖα ἐν διαφόροις ἐκθέσεσιν. Ὁ βαρύτερος πάντων εἶνε 17 ἀγγλικῶν λιτρῶν. Ὁ περιφημότερος γάτος ἐν τοῖς αἰλουρινοῖς χρονικοῖς εἶνε ὁ βασιλικὸς τὸμ καὶ ὅστις ἐξέπληξε τὰ ἀριστοκρατικὰ γραῖδια τοῦ Ἐδιμβούργου. Ἐξύγιζεν 22 ἀγγλικὰς λίτρ., ἦτοι 8 περίπου ὀκάδας καὶ εἶχε τύχει λίαν ἐπιμελημένης ἀνατροφῆς.

Ἦτο κατὰ τὴν γνώμην τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν, ἢ ἀναλος τροφὴ γεννᾷ τὴν καχεξίαν. Ὅταν εἰς τινα μέρη, γράφει ὁ φυσιολόγος Bérard, οἱ ἀτυχεῖς γεωργοὶ ἦσαν δούλοι, οἱ δὲ κύριοι τῶν γαιῶν, χάριν οἰκονομίας τοῦ ἄλατος, ὑπερτιμημένου ὄντος, δὲν ἔδιδον αὐτοῖς οὐδὲ κόκκον τοῦ οὐσιώδους τούτου ἀρτύματος, κατήντησαν οὗτοι ἰσχυροί, πλήρεις ἐλμίνθων καὶ εἰς μαρasmus περιπίπτοντες ἀνηλεῶς ἀπέθνησκον· οἱ δὲ ἱατροὶ, ἀνακαλύψαντες τὴν αἰτίαν, διὰ τῆς χορηγήσεως τοῦ ἄλατος ἀνέστειλαν τὸ κακόν.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὸ γάλα, ἡ πρώτη τοῦ ἀνθρώπου τροφή, δίδεται νῦν ὡς φάρμακον, καὶ φάρμακον τελεσφόρως ἐνεργεῖ, εἰς πλείστας ὅσας ἀσθενείας. Ὑπάρχουσι ὅμως ἀνθρώποι μετὰ δυσχερεσεῖας πίνοντες αὐτὸ, καὶ τῶν ὁποίων ὁ στόμαχος ἐπὶ πολὺ τὸ διατηρεῖ ἀπεπτον. Οὗτοι ἀηδιάζουσιν ἐπὶ τέλους τὸ γάλα ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐδαμῶς δύναται νὰ τὸ φέρωσιν εἰς τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ μάλιστα ἀν κατὰ ἰατρικὴν παραγγελίαν ὀφείλουσι νὰ μὴ λαμβάνωσιν ἄλλην τροφήν ἐκτός γάλακτος. Ἐὰν ὅμως μετὰ τοῦ γάλακτος βρασθῶσι φύλλα τινὰ μέντας, ταῦτα οὐ μόνον καταπαύουσι τὴν ἀηδίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν πέψιν διευκολύνουσι.